

အထွေထွေအသိပေးစာ

၈ ၁ ၇ ၆ (၃၅)

အောင်ထွန်းသူ

ခင်လွတ်ခြင်း
သူနိုး

မိပါခွန်း
မိမိမိမိ

မူပိုင်ခွင့် အကျိုးခံစားခွင့်
အကျိုးခံစားခွင့် မရှိသောအခါ
မူပိုင်ခွင့် အကျိုးခံစားခွင့်

မောင်ထွန်းသူ

အမည်ရင်း ဦးတင်ထွန်း၊ ဦးဖေတင်၊ ဒေါ်ဖြူတို့ မှ ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ရမည်းသင်းခရိုင်၊ ပျော်ဘွယ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့၊ ပျော်ဘွယ်၊ ရမည်းသင်းနှင့် ပျဉ်းမနားမြို့များ ရှိ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းနှင့် အစိုးရတန်းမြင့်ကျောင်းများ ၌ ပညာသင်ကြားခဲ့။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်အထိ စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ မာလာယုတက္ကသိုလ် (University of Malaya) ၌ ပညာသင်ကြား ခဲ့။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် မာလာယုတက္ကသိုလ်မှ လူမှုသိပ္ပံ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရရှိခဲ့။

၁၉၅၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၃ ခုနှစ်အတွင်း လူမှုဝန်ထမ်းဌာန၊ ပြန်ကြားရေးဌာန၊ အထူးစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာန တို့ ၏ အစိုးရအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ လူ့အခွင့်အရေးဆိုင်ရာ ပညာသင်ဆု ရရှိခဲ့သဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သွားရောက်ကာ လူမှုသိပ္ပံသင်တန်းများ တက်ခဲ့။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့။

အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက စာတိုပေစများ ရေးသားခဲ့၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် မောင်ထွန်းသူ၊ ထွန်းနိုင်ဦး၊ ဉာဏလုပ်သားတစ်ဦး စသော ကလောင်အမည်များ ဖြင့် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခြင်းဖြင့် စာပေနယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့။

ယနေ့အချိန်ထိ လုံးချင်းဘာသာပြန် ဝတ္ထုပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်မျှ ထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်။ ယင်းတို့ အနက် ‘တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ (ပင်ကို)၊ ရဲတိုက်၊ ကင်မီလီ၊ တက်စ်၊ သံမဏိကြက်ခြေ၊ ဒေါသမာန်၊ တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ၊ တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ၊ သစ္စာရှင်၊ နှစ်လောက၊ ဇာစ်မြစ်၊ နောက်ဆုံးမြေ ၊ တော်လှန်တိုင်း ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ဆိုင်ဂုံ’ စသည့် စာအုပ်များ ထင်ရှားခဲ့ ။ ပထမဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထု ‘ရဲတိုက်’ဖြင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာ ပေ (ဘာသာပြန်ရသ) ဆု ရရှိခဲ့။

၁၉၈၃ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာပေလောကတွင်းသို့ လုံးဝ ဝင်ရောက်ခဲ့ သော မောင်ထွန်းသူသည် ယခုအချိန်ထိ စာပေများကို ရေးသားပြုစုနေ ဆဲ။

* * * * *

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

‘ခွင့်လွှတ်ခြင်းသူခိုးနှင့် မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတိုများ ’ ဟု အမည်ပေးထား သော ဤစာအုပ်တွင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတို (၉) ပုဒ်ပါသည် ။ အားလုံး ပြင်သစ်စာရေးဆရာ မိုပါဆွန်း၏ လက်ရာများ ချည်း ဖြစ်သည် ။ မိုပါ

ဆွန်း သည် ရုရှားစာရေးဆရာ ချက်ကော့နှင့် အမေရိကန် စာရေးဆရာ အိုဟင်နရီတို့လိုပင် ဝတ္ထုတို အဖွဲ့အနွဲ့၌ ထူးခြားထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

မိုပါဆွန်းသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အထိအတွေ့ အများ ဆုံး သော နိုင်ငံရပ်ခြား စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ ။ မိုပါဆွန်းအား ပထမဆုံး မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ထံ ပို့ပေးခဲ့သူမှာ စာရေးဆရာကြီး မောင်ထင် ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာမောင်ထင်သည် မိုပါဆွန်း၏ The Necklace အမည်ရှိ ဝတ္ထုကို ‘စိန်ပန်းကုံး’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ရှေးဦးစွာ ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် ၁၉၃၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ် ‘ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်း’တွင် ပါလာခဲ့၏။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် လူကြိုက်အလွန်များ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။ ။

‘စိန်ပန်းကုံး’ဝတ္ထုတိုကို စာဖတ်ပရိသတ်များက လက်ခံလာသည့် အခါ ဆရာမောင်ထင်သည် မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို ဆက်လက်ဘာသာပြန်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ ။ သို့သော်လည်း ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသဖြင့် ဆရာမောင်ထင်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် မဖြစ်မြောက်ခဲ့ချေ။ စစ်ကြီးပြီးသွားသည့် အခါ ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၏ ‘တာရာမဂ္ဂဇင်း’၌ မိုပါဆွန်း ဘာသာပြန်များ သည် ဆက်တိုက် ပါလာခဲ့ပြန်သည်။ ။ ယင်း မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ သည် ဆရာမောင်ထင်၏ လက်ရာများ ချည်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့နောက် တာရာမဂ္ဂဇင်း ရပ်သွားသဖြင့် မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ သည် ပြတ်သွားပြန်၏။ သို့သော်လည်း ၁၉၆၁ ခုနှစ် ဇွန်လထုတ် ‘ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း’ မှ စ၍ ၁၉၆၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထုတ်အထိ မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတို များ သည် ဆက်လက်ပါရှိလာခဲ့ပြန်သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာကြီး

မောင်ထင် ဘာသာပြန်ခဲ့သည့် မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတို ပေါင်း ၂၆ ပုဒ်မျှ ရှိခဲ့ရာ ယင်းတို့ ကို ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှ တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသွားခဲ့ လေသည်။ ။

ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဂိုင်ဒီမိုပါဆွန်း (Guy de Maupassant) အား ပြင်သစ်နိုင်ငံ နော်မန်ဒီ ပြည်နယ်၊ ရူအင် (Rouen) မြို့အနီးမှ ကျေးရွာတစ်ရွာ၌ ၁၈၅၀ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။ မိုပါဆွန်း၏ မိခင်သည် စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၍ မိမိသားကို မိမိကိုယ်တိုင် စာသင်ပေးရုံမျှမက သူမကိုယ်တိုင် မွေ့လျော်ကျက်စားခဲ့သော စာပေ၌ သားဖြစ်သူ မွေ့လျော်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည်။ ။ သူမိခင်သည် ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ် ပြဇာတ်ဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်များကို နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သည့် အားလျော်စွာ မိမိ၏ သားကိုလည်း ရှိတ်စပီးယား ပြဇာတ်များ ၏ အရသာကို ခံနိုင်အောင် ငယ်ရွယ်စဉ် ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ။

မိခင်၏ သင်ပြပေးမှုကြောင့် အသက် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက စာဖတ်တတ် ရေးတတ်လာခဲ့သော မိုပါဆွန်းသည် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်တွင် ရွာခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ပညာဆက်လက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ သို့သော်လည်း ဆရာဘုန်းကြီးနှင့် မိုပါဆွန်းတို့ ၏ ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေမှုကြောင့် မိုပါဆွန်းသည် ကျောင်းမှ ထွက်လိုက်ရ၏။ သား၏ ပညာရေးတွင် အမြဲတစေ အလေးအနက်ပြုလေ့ရှိသော မိုပါဆွန်း၏ မိခင်သည် သူ့သား မိုပါဆွန်းအား ရူအင်မြို့မှ စာသင်ကျောင်းသို့ ပို့၍ ပညာဆက်လက်သင်ယူစေခဲ့ရာ ပညာကို ကောင်းစွာ သင်ယူခွင့်ရခဲ့လေသည်။

။

ရူအင်မြို့၌ ပညာသင်ယူနေစဉ်အတွင်း မိုပါဆွန်းသည် မဒမ်ဘိုဗာရီ

(Madame Bovary) ဝတ္ထုဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိသော ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဖလော်ဘဲယား(Flaubert) နှင့် တရင်းတနှီး နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ။ စာရေးဆရာ ဖလော်ဘဲယားမှာ မိုပါဆွန်း၏ မိခင်နှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသည် ဖြစ်ရာ မိုပါဆွန်းအား ကောင်းစွာ သွန်သင်ဆုံးမသည်။ ။

မိုပါဆွန်း၏ ပထမဆုံးလက်ရာ ဝတ္ထုတိုမှာ Boule de Suif ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းဝတ္ထုကို စာဖတ်ပရိသတ်က အလွန်ကြိုက်ကြသည် ဖြစ်ရာ မိုပါဆွန်းသည် ချက်ချင်းပင် နာမည်ကြီးလာသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုများကိုလည်း တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် အဆက်မပြတ် ရေးခဲ့လေရာ ထိုခေတ်က ဝင်ငွေအရွှင်ဆုံးသော စာရေးဆရာအဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။ ။

ထို့နောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၃၀၀ ကျော်၊ ဝတ္ထုရှည် ၆ အုပ်နှင့် ဆောင်းပါးအမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့သည်။ ။ သူ စာရေးခဲ့သည့် သက်တမ်းမှာ ဆယ်နှစ်မျှသာရှိ၍ အလွန်တိုတောင်းလှသည် ဟု ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း ထိုတိုတောင်းလှသော ကာလအတွင်း ရေးခဲ့သမျှသော ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ သည် ပြင်သစ်စာပေနယ်၌ သာမက ကမ္ဘာ့စာပေနယ်၌ ပါ အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ။

‘မိုပါဆွန်း’သည် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အထိအတွေ့ အများဆုံးသော နိုင်ငံရပ်ခြား စာရေးဆရာ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အထက်တစ်နေရာ၌ ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ မိုပါဆွန်းအား လူသိများ အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးခဲ့သူမှာ စာရေးဆရာ မောင်ထင် (ယခုဆရာကြီးမောင်ထင်) ဖြစ်ပါသည် ဟု လည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

ဆရာကြီးမောင်ထင်သည် မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၃၈ ခုနှစ်မှ ၁

၉၆၆ ခုနှစ်အထိ ဘာသာပြန်၍ မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ ထို့နောက် ထိုကာလအတွင်းက ဆရာကြီး ပြန်ဆိုထားခဲ့သော မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတိုများကို စုစည်း၍ ‘မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတိုများ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ ပထမအကြိမ် ထုတ်ခဲ့၏။

ယခုဤစာအုပ်တွင် မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ ကျွန်တော် နှစ်သက်ရာများကို ရွေးချယ်ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဤဝတ္ထုများကို အခြားစာရေးဆရာများ ပြန်ဆိုထားခြင်း မရှိသေးဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူအား "ဒီဝတ္ထုတိုတွေကို ဘယ်သူမှ မပြန်ကြသေးဘူး ထင်တယ်"ဟု ပြောမိသည်။ ။ ထုတ်ဝေသူကလည်း ကျွန်တော့်စကားကို အခိုင်အမာ လက်ခံထားဟန် တူပါသည်။ ။ ဤစာအုပ် မျက်နှာဖုံး၌ ‘မည်သည့် ဘာသာပြန်ဆရာမှ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း မပြုရသေးသော မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတို များ’ ဟု ဆိုထားပါသည်။ ။

ထိုစကားသည် အတိအကျ မှန်ကန်ခဲ့ပါမူ အထူးပြောစရာ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတိုများ သည် မြန်မာ စာရေးဆရာများ ရော မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ နှစ်သက်ကြသည် ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတို များ ထဲမှ တစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် နှစ်ပုဒ်ကို အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြန်ဆိုထားခဲ့သည် ကို တွေ့ခဲ့သည် ရှိသော် ဘာသာပြန်သူ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပါ၍ ‘မည်သည့် ဘာသာပြန် ဆရာမှ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း မပြုရသေးသော မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ’ ဟူသော စကားအတွက် (အကယ်၍ များ) မှန်ကန်ခဲ့သည် ရှိသော် ထုတ်ဝေသူအား ချီးကျူးရန် ဖြစ်ပါသည်။ ။ အကယ်၍ မှားခဲ့သည် ဆိုပါမူကား ထိုစကား အတွက် ဘာသာပြန်သူ ကျွန်တော့်၌ တာဝန်ရှိသည် ဟု မှတ်ယူစေလိုပါသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုတိုများ ထဲတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မြန်မာဘာသာသို့ မပြန်ရသေးဘဲ ကျန်နေသည် များ ရှိပါသေးသည်။ ။ အခွင့်အခါ သင့်ပါက ယင်းဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ချင်သောဆန္ဒ ထက်သန်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အကယ်၍ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ပြန်ဆိုထားသည့် ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ ကျွန်တော် ကြိုက် နှစ်သက်သည့် ဝတ္ထုတိုကလေးများကို တွေ့ပါကလည်း ထပ်မံ ပြန်ဆိုလိုသော စိတ် ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

အကယ်၍ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ပြန်ဆိုထားသည် ကို ကျွန်တော် ထပ်မံ၍ ပြန်ဆိုမိပါကလည်း ဘာသာပြန် လုပ်ငန်းတွင် စိတ်ပါဝင်စားသူများ အဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ မတူညီသော အယူအဆနှင့် အရေးအသားများကို ကြည့်၍ သင်ခန်းစာ များ စွာ ရရှိနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ
၇.၇.၂၀၀၁

* * * * *

ခွင့်လွှတ်ခြင်း

သူမသည် ဘယ်သူနှင့် မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံးနှင့် ကင်းကင်းကွာကွာ နေထိုင်တတ်သော မိသားစုထဲ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိသားစုသည် ထူးခြားသော နိုင်ငံရေးဖြစ်ရပ်များ အပေါ်တွင် လည်း စိတ်ဝင်စားလေ့မရှိ။ ယင်းဖြစ်ရပ်များကို စားပွဲ၌ မိသားစု ဆုံမိသည့် အခါ အပျင်းပြေပြောစရာကိစ္စများ အဖြစ်သာ သဘောထားကြသည်။ အစိုးရ အပြောင်းအလဲများမှာ လည်း သူတို့ နှင့် အလွန် အလှမ်းကွာလေလှသည် ဖြစ်ရာ လူဝီဘုရင် ၁၄ နတ်ရွာစံခြင်းနှင့် နပိုလီယံ အာဏာရ လာခြင်း စသော ပြောင်းလဲမှုများ သည် သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သမိုင်းဖြစ်ရပ်များ အဖြစ်သာ ရှုမြင်သုံးသပ်ကြသည်။ ထိုအရေးအခင်းများ အပေါ်တွင် ထိုမျှထက်ပို၍ အာရုံဝင်စားခြင်း မရှိကြပေ။

ဓလေ့ထုံးစံများ သည် ပြောင်းလဲနေသည်။ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုများ သည် လည်း ပြောင်းလဲနေကြသည်။ အဝတ်အစား ဖက်ရှင်များ သည် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သစ်ဆန်းလာနေသည်။ သို့တစေလည်း ရှေးရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံများ အတိုင်းသာ အမြဲတစေ လိုက်နာနေထိုင်လျက်ရှိသော သူတို့ မိသားစုအဖို့ ထိုပြောင်းလဲ ဆန်းသစ်မှုများ သည် ထူးခြားသည့် အရာများ မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သူတို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်နားနီးချင်း မိသားစုအချို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ၌ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်

ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်နေပါကလည်း ယင်းဖြစ်ရပ်များ သည် သူတို့ မိသားစု၏ အိမ်ဝရောက်သည့် အခါ ပျောက်ပျက်သွား သည်သာ ဖြစ်၏။

ညအချိန် အဖေနှင့် အမေ နှစ်ဦးတည်း စားပွဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အခါ၊ ယင်းကိစ္စမျိုးကို ပြောလေ့ရှိကြ၏။ ပြောရာ၌ လည်း အိမ်နံရံများ ၌ နားများ ရှိနေသဖြင့် ကြားသွားမည်ကို စိုးရွံ့ကြောက်လန့်နေကြသည့် နှယ်နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ဆီမန်းမန်းသလို တိုးတိုးလေး ပြောတတ်ကြ၏။ အဖေဖြစ်သူက အလွန်သတိကြီးစွာ ထား၍ ပြောလိုက်သော လေသံဖြင့် "ရီဗိုင်းမိသားစုထဲမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ ကြောက်စရာအဖြစ်ကို မင်း သိပြီးပြီလား" ဟု မေးသည် ။ ထိုအခါ မိခင်က "သိပြီးပြီ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက ယုံမလဲနော်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စပဲ"ဟု ပြန်ပြောသည် ။

ကလေးများ သည် လူကြီးများ ပြောသမျှကို ယုံကြည်လက်ခံကြသည် ။ လူကြီးများ ပြောသမျှ စကားများ အပေါ်တွင် ဘာသံသယမျှ မရှိကြချေ။ သူတို့ သည် သူတို့ ၏ မျက်လုံးများ နှင့် စိတ်များကို အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင် ပြီးနေသလို နေထိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောခဲ့သည့် စကားသည် ပြောသည့် အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန် မမှန် ဝေဖန်ခြင်းမပြု။ သူ လုပ်သည့် အတိုင်း ပြောတာမှ ဟုတ်ပါလေစဟု လည်း တွေးတောဆင်ခြင်သည် မရှိ။ ဤလောကအတွင်း၌ အသက်ရှင် နေထိုင်ရာ၌ ကမ္ဘာကြီးနှင့် စစ်ခင်း၍ နေတန်လျှင် နေကြဖို့ လိုအပ်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်း မသိ။ လောက၌ အလိမ်အညာ အလှည့်အဖြား ခံရတတ်သည့် သဘောသဘာဝကိုလည်း နားမလည်။

ဤမိသားစုဝင်အချို့သည် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ရိုးသားမှု၊ သစ္စာစောင့်

သိမှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားမှု ဟူသော အရာများ အပေါ် မျက်ကန်းသဖွယ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လက်ခံကာ နေထိုင်သွားကြသည် ။ အလွန်အမင်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်လွန်းသဖြင့် ဘယ်အရာကမှ သူတို့ မျက်လုံးများကို ပွင့်လာအောင် ဖွင့်မပေးနိုင်ကြ။ တချို့ကျတော့လည်း အခြားလူများ ၏ အလှည့်အပတ် အပြီးအဖြန်းကို မခံရသည့် တိုင်အောင် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း များများ စားစား မသိရဘဲနှင့် လူ့လောကတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြရလေသည် ။

ဆာဗီနီ မိသားစုသည် သူတို့ ၏ သမီး အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ချိန်တွင် အိမ်ထောင်ချပေးရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ ၏ သမီးအား ပါရီမြို့တော်မှ ငွေကြေးရောင်းဝယ်မှုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးနေသော ဂျော့ဘာတန်အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည် ။ ဂျော့ဘာတန်သည် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော လူငယ် ဖြစ်၏။ စကားပြောလျှင် ချိုသာသိမ်မွေ့ပြီး ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည် ။ သူသည် အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲ ဟူသမျှကို လိုအပ်သောအရာများ ဟု နားလည်လက်ခံထားသူ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ နှလုံးသားထဲ၌ မူ သူ၏ အလွန်ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြသော ယောက္ခမများအား လှောင်ပြောင်သရော်ချင်စိတ် ရှိသည် ။ သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ နှင့် တွေ့လျှင် သူ့ယောက္ခမများအား "ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော တေးအိုကြီးများ " ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

ဂျော့ဘာတန်သည် မျိုးရိုးကောင်းသော မိဘများမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၍ မိန်းကလေးမှာ အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သည် ။ လက်ထပ်အပြီးတွင် ဂျော့ဘာတန်သည် မိန်းကလေးအား သူနှင့်အတူ နေထိုင်ရန် ပါရီမြို့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည် ။

သူမသည် ပါရီမြို့တော်၌ အလွန် ဗဟု သုတနည်းပြီး တောဆန်လွန်းလှသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူမသည် မြို့တော် ကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုများ ၊ အလွန်ယဉ်ကျေးရည်မွန်သော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများ ၊ မြို့တော်ကြီး၏ စည်းစိမ်ခံစရာ သာယာပျော်ရွှင်မှုများ နှင့် ဓလေ့ထုံးစံများကိုလည်း လုံးဝ မသိပေ။ မြို့တော်ကြီးအတွင်းရှိ ဘဝများ ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ ၊ သစ္စာမဲ့မှုများ ၊ လော်လီဖောက်ပြားမှုများ နှင့် ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုများကိုလည်း လုံးဝနားမလည်ချေ။

သူမသည် အိမ်ထဲ၌ သာ ကုပ်နေခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သူမ၏ နေအိမ်ရှိရာ လမ်းအမည်ကိုပင် မသိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ စွန့်စွန့်စားစား အနီးအနားမှ ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်းသို့ သွားမိသည့် အခါ သူမအဖို့ အလွန်အလှမ်း ကွာဝေးသည့် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို သွားရသည့် နှယ် ခံစားရသည် ။ သူမ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးသော အထူးအဆန်း ဒေသကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည့် နှယ် ခံစားရသည် ။ ညပိုင်း သူမ၏ ယောက်ျား ပြန်လာ သည့် အခါ "ဒီနေ့ ကျွန်မ လမ်းမကြီးတွေ ဖြတ်ခဲ့ရတယ်"ဟု ပြောပြလေ့ရှိ၏။

သူမ၏ ယောက်ျားက သူမအား တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် ဇာတ်ပွဲသို့ လိုက်ပို့လေ့ရှိသည် ။ ထိုနေ့ ထိုရက်များ သည် သူမအဖို့ တော့မမေ့နိုင်သည့် ပွဲတော်ရက်ကြီးများ ဖြစ်သည် ။ မကြာခဏလည်း တမ်းတ သတိရကာ ထုတ်ဖော်ပြောလေ့ရှိ၏။ ဇာတ်ရုံ၌ ပြဇာတ်တစ်ပွဲကြည့်ပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် မှ သူမသည် စားပွဲ၌ ထိုင်နေရင်း ရုတ်တရက် ရယ်တတ်သည် ။ "ရှင် မှတ်မိသေးလား၊ ဟိုကြက်ဖတွန်သလို တွန်တဲ့ မင်းသားဟာလေ၊ တော်တော်ကို ရယ်စရာကောင်းတာပဲ"ဟု လည်း ပြောတတ်သည် ။

သူမ၏ စိတ်ဝင်စားမှုများ သည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ခင်မင်ရင်းနှီး
နေကြသော မိသားစုနှစ်စု၏ နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ သာ တည်ရှိသည် ။
ထိုနယ်နိမိတ်မျဉ်းများ ၏ အပြင်သို့ ထွက် လာလေ့မရှိ။ သူမ၏
ယောက်ျားမှာ မူ သူကြိုက်သလို နေထိုင်သည် ။ အိမ်သို့ သူပြန်လာလိုသ
ည့် အချိန်ကျမှ ပြန်လာသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် မိုးလင်းခါနီး
ကျမှ ပြန်လာတတ်သည် ။ အလုပ်အလွန်များ လေဟန်ဆောင်၍ နေထို
င် ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အလွန်ရိုးအအနိုင်လှသော မိန်းကလေးအနေဖြင့် သူမ
၏ ယောက်ျား ပြောသည့် အတိုင်းသာ လက်ခံယုံကြည်ရှာ၏။
ယောက်ျားအပေါ် နည်းနည်းကလေးမှ သံသယမဝင်ပေ။

သို့သော်လည်း တစ်နေ့သောနံနက်တွင် သူမသည် ရေးသူအမည်
မပါသော စာတစ်စောင်ကို ရရှိသည် ။ သူမသည် များ စွာအံ့အားသင့်လျ
က်ရှိ၏။ စာကို ဖတ်မိသည့် အခါ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ မရ
သည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည် ။ စာရေးသူက သူမ၏ သာယာပျော်
ရွှင်မှုကို လိုလားခြင်းနှင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို မုန်းတီးရွံရှာပြီး အမှန်
တရားကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း စသည် တို့ ကြောင့် ဤစာကို ရေးရခြင်း ဖြစ်
ပါသည် ဟု ဆိုထား သဖြင့် သူမအနေဖြင့် အလေးအနက် မထား၍ မဖြ
စ်။ သူမ၏ ရိုးသားဖြူစင်သော နှလုံးသားသည် စာထဲ၌ ပါရှိ လာသော စ
ပ်စွဲပြောဆိုချက်များကို ကောင်းစွာနားမလည်။

စာအရ သူမ၏ ယောက်ျား မယားငယ်တစ်ယောက် ယူထားသည်
မှာ နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုမယားငယ်မှာ မစ္စက်ရိုးဆက်အမည်ရှိ မုဆိုးမတစ်
ဦးဖြစ်၍ ညတိုင်း သူမ၏ ယောက်ျားသည် ထိုမိန်းမ၏ အိမ်၌ အိပ်ကြော
င်း သိရသည် ။ သူမသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ
ဤကိစ္စကို မသိလေဟန်လည်း မဆောင် တတ်။ တိတ်တဆိတ်လျှို့ဝှက်
၍ စုံစမ်းရမှန်းလည်း မသိ။ ဤကိစ္စကို ပေါ်ပေါက်အောင် မည်သည့် န

ည်းကိုမှ မသုံးတတ်။

ဤသို့ဖြင့် သူမသည် သူမ၏ ယောက်ျား နေ့လယ်စာစားရန် ပြန်လာသည့် အခါ စာကို သူမ၏ ယောက်ျား ထံ ပစ်ပေါက်ပေးခဲ့ပြီး သူမ၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည် ။ သူမ၏ ယောက်ျားသည် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားသည် ။ မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်ရမည်ကို အကွက်စေ့အောင် ပြင်ဆင်သည် ။ ထို့နောက် သူ့ဇနီးသည် ၏ အခန်းတံခါးကို အသာအယာခေါက်သည် ။ သူမိန်းမက တံခါးကို ချက်ချင်းဖွင့်ပေးသည် ။ သူမ သည် ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို မကြည့်။ သူမ၏ ယောက်ျားကမူ သူမအား ပြုံးပြီးကြည့်နေသည် ။ တစ်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်ကာ သူမအား ပွေ့ဖက်ပြီး သူ့ဒူးပေါ်၌ ထိုင်စေသည် ။ ပြီးတော့ အလွန်သာယာချိုအေးသည့် လေသံဖြင့် သူပြောလိုသည့် စကားကို ပြောသည် ။

"အချစ်ကလေးရယ် . . . ၊ မစွရိုးဆက်ဆိုတာက မောင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း မတစ်ယောက်ပါ။ မောင်နဲ့ သူနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်လာတာ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိနေပါပြီ။ မောင်ကလည်း သူ့ကို သိပ်ခင်တယ်။ မောင့်မှာ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိသားစုနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့အထိ မင်းကို အသိမပေးရသေးဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ဒီလူတွေ နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် နေထိုင်တတ်တဲ့ အလေ့အထ မရှိဘူးထင်လို့ ထုတ်မပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ။"

"အဲဒီတော့ အခု ဒီကိစ္စမှာ မောင်တို့ နှစ်ယောက် ရာသက်ပန် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အမြင်ရှင်းသွားအောင် မောင် လုပ်လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီတော့ အခုနေ့လယ်စာ စားပြီးရင် မင်းအဝတ်အစား လဲပါ။ အခု ဒီစာထဲမှာ ပါတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဆီ မောင်တို့ သွားလည်ကြမယ် ။ ဒီအမျိုးသမီးလေးဟာ မင်းနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

ဖြစ်လာမှာ ပါ"

သူမသည် သူမ၏ ယောက်ျားအား တစ်ချက်မျှ တလေးတစားကြည့်ကာ တအားဖက်ထားသည်။ ။ အထူးအဆန်းဆိုလျှင် သိချင်တတ်သည့် မိန်းမတို့ ၏ သဘာဝအတိုင်း သူမနှင့် မသိသော မျက်နှာစိမ်းအမျိုးသမီးထံ သွားလည်ရမည့် ကိစ္စတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။ သူမ၏ စိတ်ထဲရှိ သံသယစိတ်သည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိသေးသော်လည်း အထိုက်အလျောက်တော့ ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသက်သာ သွားသည်။ ။

သူတို့ လင်မယားသည် လေးထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ။ အခန်းမှာ တခမ်းတနားနှင့် လှလှပပဖြစ်အောင် မွမ်းမံထားသော အခန်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ငါးမိနစ်ကြာ ထိုင်မိအပြီးတွင် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။ သူမသည် အသားညိုစိမ့်စိမ့်၊ အရပ်ပုပု၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်တုတ်တုတ် ဖြစ်သည်။ ။ သူမ၏ မျက်နှာမှ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်ကွယ်မသွားသော်လည်း အံ့အားသင့်သွားသည့် လက္ခဏာကိုတော့ ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ချေ။ ။ ဂျော့ဘာတန်က "ဒီဟာ ကိုယ့်ဇနီးပဲ မဒမ်ဂျူလီရီးဆက်"ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

မုဆိုးမ အမျိုးသမီးငယ်သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ရှေ့သို့တိုးလာပြီး မစွက်ဘာတန်အား ဖက်ထားသည်။ ။ မစွက်ဘာတန်သည် အလွန်ရိုးသား၍ အိမ်ထဲမှာ ပင် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူတစ်ဦးဟု ကြားခဲ့ဖူးသဖြင့် အခုလို လာရောက်လည်ပတ် လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိကြောင်း၊ အခုလို ရောက်လာသည့် အခါ သူများ စွာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာ ရကြောင်း၊ ဂျော့ဘာတန်မှာ သူမနှင့် အလွန်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေဖြစ်၍

ဂျော့ဘာတန်၏ ဇနီးနှင့် ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုသော ဆန္ဒ များ စွာ ပြင်းပြခဲ့ကြောင်း စသည် ဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ။

တစ်လခန့်ကြာသည့် အခါ ဤအမျိုးသမီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြာကြာခွဲနေ၍ မရတော့ပေ။ သူတို့သည် နေ့စဉ် လူချင်းတွေ့ကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဆုံကြသည်။ ။ အမြဲတမ်းလိုလို နှစ်ယောက်အတူတူတွဲ၍ ညစာ စားကြသည်။ ။ ဂျော့ဘာတန်သည် ယခင်ကလို အပြင်သို့ သိပ်မထွက်တော့။ ။ အလုပ်များ လွန်း၍ အိမ်သို့ စောစောပြန်မရောက် ဟူသော အချိုးမျိုးလည်း ချိုးစရာ မလိုတော့။ ။

နောက်ဆုံးတွင် နှစ်နှစ်တာမျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားသည်။ ။ ထိုကာလအတွင်း သူတို့ နှစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေဘဝ သည် တိုးတက်ခိုင်မြဲသည် ထက် ခိုင်မြဲလာသည်။ ။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်ကြသည် ၊ ကြင်နာကြသည် ၊ လေးစားကြသည်။ ။ ဂျော့ဘာတန်၏ ဇနီးသည် မစ္စဘာတန် သို့မဟုတ် ဘာသာသည် စကားပြောတိုင်း ဂျူလီရီးဆက်၏ နာမည်မပါဘဲ ပြောလေ့မရှိ။ သူမအဖို့ ရိုးဆက်နှင့် ခင်မင်စွာ နေရသည့် အတွက် စိတ်ချမ်းသာကြည်နူးမှုကို အပြည့်အဝ ရရှိခံစားနေရသည်။ ။

သို့သော်လည်း တစ်ရက်တွင် မဒမ်ဂျူလီယာရိုးဆက်သည် နာဖျားမကျန်းဖြစ်သည်။ ။ ဘာသာသည် ရိုးဆက်အနားမှ တစ်ဖဝါးမခွာ။ ညပေါင်းများ စွာပင် လူနာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း အချိန်ကုန်သည်။ ။ သူမ၏ ယောက်ျားခမျာလည်း ရိုးဆက်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်နေရသည်။ ။ တစ်မနက်တွင် လူနာအား လာရောက်ကြည့်ရှုသော ဆရာဝန်သည် ကိစ္စပြီးသွားသည့် အခါ ဘာတန်တို့ လင်မယားအား အပြင်

သို့ ခေါ်ထုတ် သွားသည် ။ သူတို့ မိတ်ဆွေ၏ အခြေအနေသည် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဟု အသိပေးသည် ။

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ထိုညတစ်ညလုံး လူနာ၏ အိပ်ရာနားမှ မခွာ၊ ဘာသာက သူငယ်ချင်းမ လူနာအား ပွေ့ဖက်ကာ တယုတယ ပြုစုအားပေးသည် ။ သူမ၏ ယောက်ျားက ခုတင်ခြေရင်းမှ ရပ်ကာ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရ ဖြစ်သည် ။ လူနာ၏ အခြေအနေ သည် နောက်တစ်ရက်တွင် ပိုဆိုးလာသည် ။

နောက်ဆုံး ညပိုင်းရောက်သည့် အခါ လူနာက သူမ၏ အခြေအနေမှာ ကောင်း လာပြီဖြစ်၍ အိမ်ပြန်ပြီး ညစာစားကြရန် အတင်းတိုက်တွန်းသည် ။ သူတို့ လင်မယားသည် ညစာစားပွဲ၌ ထိုင်နေကြသော်လည်း ဘာကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ကြ။ ထိုအခိုက်တွင် အိမ်စေမကလေး တစ်ယောက်သည် ဂျော့ဘာတန်အား စာအိတ် တစ်အိတ် လာပေးသည် ။ ဂျော့ဘာတန်သည် စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်သည် ။ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ "မောင့်ကို ခွင့်ပြုဦး၊ မောင် မင်းကို ခဏလောက် ထားခဲ့ရလိမ့်ဦးမယ်၊ နောက်ဆယ်မိနစ်ဆိုရင် ပြန် ရောက်မှာ ပါ၊ မင်း ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့ " ဟု ပြောသည် ။ ထို့နောက် သူ့အခန်းထဲသို့ ကဗျာကယာဝင်သွားပြီး ဦးထုပ်ကို ယူ၍ ပြန်ထွက်လာသည် ။

ဘာသာသည် ကြောက်ရွံ့စိတ်အသစ်ဖြင့် သူမ၏ ယောက်ျား ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်သည် ။ သူ ပြန် မလာမချင်း သူမ၏ သူငယ်ချင်းအား သွားမကြည့်သေးဟု စိတ်ကူးထားသည် ။ သူမ၏ ယောက်ျား ရုတ်တရက် ပြန်မရောက်လာသည့် အခါ ဘာသာသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ သူမ

၏ ယောက်ျား အခန်းထဲသို့ ဝင်သည် ။ လက်အိတ်တွေကိုမှ စွပ်သွားရဲ့ လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းထဲ ရောက်လျှင်ရောက် ချင်း လက်အိတ်များကို လှမ်းမြင်သည် ။ အနီးတွင် လည်း ကြေမွနေသည့် စက္ကူတစ်ရွက် . . ။

သူမသည် စက္ကူကို ချက်ချင်းမှတ်မိသည် ။ ဤစာရွက်ကြောင့် သူမ ၏ ယောက်ျား ထွက်သွားခြင်းဖြစ် သည် ကိုပါ သတိရလာသည် ။ သူမ ၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုစာကို ဖတ်လိုစိတ် အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်လာသည် ။ သူမ၏ ရိုးသားသန့်စင်သော စိတ်ကလည်း ထိုကိစ္စကို မလုပ်သင့်ဟု ဟန့်တားလျက်ရှိသည် ။ သို့သော်လည်း သိချင်စိတ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် သူမ၏ လက်သည် စာကိုကောက်ယူကာ ဖတ်မိသည် ။ လက်ရေးမှာ ဂျူလီ ရိုးဆက်၏ လက်ရေး ဖြစ်၏။ စာမှာ . . .

"မောင်တစ်ယောက်တည်း လာပြီး ဂျူလီကို တယုတယ ပွေ့ထား ပေးပါဦး၊ ဂျူလီ သေရတော့မှာ ပါ"

ဘာသာသည် စာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရုတ်တရက် ချက်ချင်း နားမလည်၊ သဘောမပေါက်။ သူမသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ တွေဝေငေးမောနေသည် ။ ခေါင်းထဲတွင် သေခြင်းတရား အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိ၏။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည် ။ ထိုအသိသည် သူမ၏ စိတ်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်ကိုင်ထားသည် ။ ထိုအသိသည် သူမ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အလင်းရောင်ပေးလိုက်သည့် နှယ် ခံစားရသည် ။ ထိုအခါ အမှန်တရားကို မြင်လာသည် ။ သူတို့ ၏ သစ္စာမဲ့မှုများ နှင့် ယုတ်မာမှုများကို သိနားလည်လာသည် ။

အခုကျတော့လည်း သူတို့ ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများ သည် အပီအပြင် ပေါ်လာသည် ။ သူတို့ ၏ တိတ်တခိုးအကြည့်များ နှင့်

အပြုအမူများကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူမ၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို သူတို့ က အလွဲ သုံးစားပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူမ၏ ရှေ့မှောက်၌ သူတို့ ချင်း အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာထားများ သည် သူမ၏ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။

သူမ၏ နှလုံးသားတွင် ဒေါသဝင်လာသည်။ နာကြည်းမှုသည် လည်း ပြင်းထန်လာသည်။ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည့် အခါ သူမသည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အပြင်မှ ဂျော့ဘာတန်၏ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ "ဘာသာ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ပါ။ မဒမ်ရိုးဆက် သေခါနီးနေပြီ"

ဘာသာက တံခါးဝမှ ရပ်ကာ တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။ "ရှင်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါ။ ရိုးဆက်က ကျွန်မကို တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

ဂျော့ဘာတန်သည် ဘာသာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ "မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ၊ သူသေတော့မယ်" ဟု ထပ်ပြောသည်။

"ရှင် တစ်ယောက်တည်းလာတာကို သူက ပိုပြီးကြိုက်မှာ ပါ" ဟု ဘာသာက ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဂျော့ဘာတန်သည် အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်စားနားလည်သွားဟန် ရှိ၏။ ဂျူလီရိုးဆက်ထံသို့ ပြန်သွားသည်။ သူသည် ခုတင်ဘေး၌ ရပ်ကာ ရိုးဆက်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ငိုကြွေးသည်။ အနား၌ သူမိန်းမ မရှိသဖြင့် အရှက်ကင်းမဲ့ စွာ၊ အကြောက်အလန့် ကင်းမဲ့စွာ ငိုကြွေးနိုင်၏။

သူမိန်းမ ဘာသာသည် ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူ့အား စကားမပြောတော့ပေ။ သူ့မျက်နှာကိုပင် မကြည့် တော့ပေ။ အမြဲတစေ တံခါးကို ပိတ်၍ အခန်းထဲ၌ အောင်းနေတတ်သည်။ နေ့ရောညပါ ဘုရားသခင်ထံ

၌ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေသည်။ ။

သူတို့ သည် အတူတူ နေထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း အဆင်ပြေမှုက တော့ မရှိပေ။ တစ်စားပွဲတည်း အတူတူထိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စားသောက်နေကြသော်လည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ကြပေ။ ကာလအတန်ကြာသည့် အခါ ဂျော့ဘာတန်သည် ဘာသာအား ချောမော့ရန် ကြိုးစားသည် ။ သို့သော် လည်း ဖြစ်ခဲ့သမျှကို မေ့မရနိုင်သော ဘာသာက လက်မခံ။ သူတို့ ဘဝသည် ဆက်လက်၍ သွားနေသော်လည်း ကြီးမားသော အခက်အခဲကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည် ။ တစ်နှစ်တာ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုကာလအတွင်း သူတို့ သည် ထိုပုံစံအတိုင်း နေထိုင်လျက် ရှိကြသည် ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လူစီမ်းများ သဖွယ် ဖြစ်နေကြ သည် ။ ဘာသာမှာ မူ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ရူးမတတ် ခံစားနေရလေ၏။

တစ်နေ့သော နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ဘာသာသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည် ။ ရှစ်နာရီခန့်တွင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် နှင်းဆီပန်းစည်းကြီး တစ်စည်းကို ပွေ့လာသည် ။ နှင်းဆီပန်းများမှာ အဖြူရောင်များ ဖြစ်၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူမယောက်ျားအား ခဏတွေ့လိုသည် ဟု အကြောင်းကြားခိုင်းသည် ။ သူမ၏ ယောက်ျားသည် သူမထံသို့ ရောက်လာသည် ။

"ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ကြရအောင်"ဟု ဘာသာက ပြောသည် ။ "ဒီပန်းတွေကို ရှင်သယ်ခဲ့ပါ။ လေးလွန်းလို့ ကျွန်မ မနိုင်ဘူး"

သူမ၏ ယောက်ျားက ပန်းစည်းကြီးကို ပွေ့ကာ သူမ၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည် ။ မြင်းရထားတစ်စီးသည် သူတို့ အား စောင့်ကြိုနေသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် မြင်းရထားပေါ် ထိုင်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းရ

ထားသည် ထွက်ခွာသည် ။

မြင်းရထားသည် သုသာန်တစ်ခု၏ ဂိတ်တံခါးရှေ့၌ ရပ်သည် ။ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဖြင့် ပြည့်နေသော ဘာသာက "ကျွန်မကို ဂျူလီရီးဆက်ရဲ့ မြေပုံဆီ ပို့ပေးပါ" ဟု ပြောသည် ။ ဂျော့ဘာတန်သည် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည် ။ သူသည် ပန်းစည်းကို ပွေ့ကာ ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်ဖြူဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အုတ်ဂူတစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ဇနီးအား လက်ညှိုးထိုးပြသည် ။

ဘာသာသည် ဂျော့လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကို လှမ်းယူသည် ။ အုတ်ဂူရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကို အုတ်ဂူခြေရင်း၌ အသာအယာ ချထားလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အချိန်အတန်ကြာမျှ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ သူမ၏ ယောက်ျားကတော့ သူမ၏ နောက်တွင် ရပ်လျက်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်သတိရကာ မျက်ရည်ကျနေသည် ။

ဘာသာသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဂျော့ဘာတန်ထံ ဆန့်တန်းပေးသည် ။ ပြီးတော့ "တကယ်လို့ ရှင့်မှာ ဆန္ဒရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ပြန်ဆက်ဆံကြတာပေါ့"ဟု ပြောသည် ။ ။

Forgiveness

by Guy De Maupassant

* * * * *

သူခိုး

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုများ နှင့် ရဲဝံ့စွာ စားသော လုပ်ရပ်များ ပါဝင်သည့် ရာဇဝတ်မှုများ အကြောင်းကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ နားထောင်နေသော ဒေါက်တာ ဆော့ဘီးယားသည် "သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ"ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ နားထောင်နေစဉ်အတွင်း သူသည် အခြားသော အရာတစ်ခုကို ပြန်လည်သတိရကာ စဉ်းစားနေဟန်လည်း ရှိ၏။

"ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဘာကိုမှ မသိနားမလည်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တဒင်္ဂ သာယာမှုကလေး ပေးပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်သွားတာလောက် ဆိုးညစ်ယုတ်မာတဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဒီလောကမှာ မရှိသေးဘူးလို့ ပဲ ကျုပ်ထင်မိတယ်။ မိန်းကလေးမှာ ကတော့ ဘာဆိုဘာမှ နားလည်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပထမ ရာဂနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သာယာမှုကို ပေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအပေါ်မှာ စွဲလမ်းသွားတဲ့ လူ့အားနည်းချက်ကို အခြေ ပြုပြီး မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝကို ပျက်စီးနစ်မြ့်စွာ အောင် လုပ်တာလို့ ပဲ ကျုပ်ကတော့ မြင်တယ်။

"စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အတွေ့အထိ ဆိုတဲ့ အာရုံခံစားမှုကို ပေးလိုက်တော့ မိန်းကလေးခမျာ ဘာသိမှာ လဲ၊ အဲဒီ ခံစားမှုထဲမှာ နစ်သွားတာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးအဖို့ တော့ အသိဆိုတာ ကင်းမဲ့သွားပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး ကိုယ်ကာယထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သွေးသားရဲ့ တောင်း

ဆိုမှုက လွဲလို့ တခြား ဘာကိုမှ မသိတော့ဘူး။ အဲဒီ တဒဂ်အချိန်ကလေး မှာ သူဟာ စေသည့် ကျွန်၊ ထွန်သည့် နွား ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုး ဆိုက်နေပြီ။ တစ်ဖက်လူ ပြုသမျှ နုပါတော့မယ်လို့ လက်မြှောက်အရှုံးပေးထားရတဲ့ အနိုင်ခံဘဝကို ရောက်နေပြီ။ ရမ္မက်ဆန္ဒရဲ့ အလိုကို ငါ လိုက်-လိုက်ရင် ပြန်ပြီး ပြုပြင်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် ငါ့ဘဝ ပျက်တော့မှာ ပါလား ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး အသိမျိုးလည်း မဝင်တော့ဘူး။ အဲဒီ အားနည်းချက်ကလေးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျူးလွန် တာဟာ အလွန်အလွန်ကို ယုတ်မာဆိုးညစ်တဲ့ အလုပ်လို့ ကျုပ်ကတော့ ယူဆတာပဲ။

"အဲသလို အဖြစ်မျိုးမှာ ကျုပ်ကတော့ ကျူးလွန်သူကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ဒီအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် တွန်းပို့လို့ ပါလို့ ဆင်ခြေပေးနိုင်သည့် တိုင်အောင် ကျုပ်ကတော့ ခွင့်လွှတ် နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို အင်မတန်လှပတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ဖို့ ဖိတ်ကြားခံရ တယ်။ အရသာထူးပါပေ ဆိုတဲ့ ဝိုင်နဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံတယ်။ သောက်ပါလို့ လည်း တိုက်တွန်းခံနေရတယ် ဆိုရင် သူ မသောက်ဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ . . .

"သူ့မှာ အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားသိမြင်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အသိဉာဏ်က ရှိနေတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာမဲ့ မကောင်းကျိုးတွေဟာ မှားမလား၊ မှန်မလားဆိုတဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု၊ အနာဂတ်ကာလမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရရှိခံစားရမဲ့ အကျိုးဆက်တွေ . . . ၊ အဲဒါတွေကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း ရှိသင့် တယ်လို့ ကျုပ်ကတော့ ထင်တယ်။

"အမှန်တော့ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက် နေတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ရတာဟာ ခက်ခဲလည်း ခက်ခဲတယ်။ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်း

တယ်။ ဆန္ဒရမ္မက်ရဲ့ အလိုကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရတာမို့ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒဏ်ကိုလည်း ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်ကာလမှာ ကိုယ်ခံစားနေရမဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ပျက်စီးသွားရမဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေကို တွေးတောဆင်ခြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် လောလောဆယ် ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမဲ့ အခက်အခဲတွေဟာ ကျော်လွှားနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

"အခု ကျုပ်ပြောနေတာတွေဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတွေလို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကလေး တစ်ပုဒ်ရှိခဲ့တယ်။ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးပါ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ အာဇာနည်စိတ်ကလေးကို မြင်နေရလို့ ပါ"

ဒေါက်တာ ဆော့ဘီးယားသည် အချိန်အနည်းငယ်ကြာမျှ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ သူ၏ မှတ်ဉာဏ်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်နေဟန် ရှိ၏။ သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်တန်းများ ပေါ်၌ သူ တံတောင်နှစ်ဖက်ကို တင်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေသည် ။ ထို့နောက် ဆေးကျောင်းသား ကျောင်းသူများအား ဘာသာရပ်တစ်ခု သင်ကြားပို့ချပေးနေသည့် ဆရာဝန် ပါမောက္ခတစ်ယောက် လေသံဖြင့် စကားကို ဆက်ပြော သည် ။

"သူက ကျုပ်အဘိုးတွေ ပြောပြတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် စွန့်စားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အမြဲတစေ ပြဿနာနောက်လိုက်နေတဲ့ လူစားမျိုးထဲပါ တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ တေတေပေပေ နေတတ်တဲ့ လူစားမို့ လူဆိုးလို့ လည်း ဆိုနိုင်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက ဘေးတို့ အန္တ

ရာယ်တို့ ကို ကြောက်တတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရှူးထိုး တဇောက်ကန်း လုပ်တတ်တဲ့ မိုက်ရူးရဲတစ်ယောက်ပဲ။ အပျော်အပါး လိုက်စားရာမှာ လည်း ဝါသနာကြီးတယ်။ သူ့မှာ ရှိသမျှငွေဟာ လောင်းကစားနဲ့ မိန်းမ လိုက်စားရင်း ကုန်တာပဲ။ ဒီလူက ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုအပျော်ရှာရမလဲ ဆိုတာလောက်ပဲ စဉ်းစားနေတဲ့ လူ။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ ဗာဆေးမြို့မှာ နေတယ်။

ကျုပ်သူနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ သူ့စိတ်နေစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း ကြီး သိခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း လူပျိုလူလွတ် ဦးလေးတစ်ယောက်က တူတစ်ယောက်ကို ချစ်သလို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူကလည်း ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချကိုးစားရတဲ့ လူယုံတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အလှည့်အပတ် အဖွီး အဖြန်းကလေးတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ လုပ်ကွက်ကလေးတွေကိုလည်း အသေးအဖွဲကအစ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ ပြောတဲ့ အခါမှာ တော့ သူ့အကြောင်းလို့ ထုတ်ဖော်မပြောဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်လိုလို ဘာလိုလို ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လူငယ်သဘာဝ ထင်ရာမြင်ရာကို တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလေး တွေ၊ အပူအပင် အကြောင့် အကြောင်းမဲ့လွန်းလှတဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ အားကျစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က လိုက်မလုပ်နိုင်တော့ သူလုပ်နေတာတွေကို ကြည့်ပြီး ငြူစိတ်ဝင်ရပါတယ်။ လူကလည်း ခပ်ချောချော၊ စိတ် ကလည်း အမြဲတစေ ပျော်နေလေတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အားကျမိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ထင်ရာမြင်ရာ တွေ မလုပ်ဖို့ တော့ သတိပေးချင်ပါလျက်နဲ့ မပေးရဲခဲ့ဘူး။ လမ်းမှန်ကိုရောက်အောင်လည်း မညွှန်ပြခဲ့မိဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ တစ်ချိန်မှာ တော့ သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲလို့ ခွာလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် မကြာခဏ ချိန်းတွေ့ကြတယ်။ ဘာကိုမှ အလေးအနက် မထားတတ်တဲ့ ကျုပ်လူဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ ‘အချစ်’ ဆိုတာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတယ်။ တကယ့်အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို တွေ့သွားပြီ ဆိုတော့လည်း အချစ် ဆိုတာ ဘာလဲလို့ သဘောပေါက်သွားတာပေါ့လေ။ သူ့နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ တည်ရှိလာ ပြီဆိုတော့လည်း သူဟာ အချစ်ရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်လာရတာပေါ့။ သူဟာ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ စွဲစွဲ လမ်းလမ်း ချစ်နေပြီ၊ အရူးအမူး ချစ်နေပြီ။ မိန်းကလေးကလည်း လှတော့လှပါရဲ့ ။ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ စနစ်တကျ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာတာမဟုတ်တော့ စိတ်ကလည်း မတည်ငြိမ်ဘူး။ ဆိုဆုံးမဖို့ လည်း မလွယ်ဘူး။ ထင်ရာ စိုင်းချင်တတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်ကလေးက ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးလေးက သူ့အပေါ် အတော် မြတ်နိုးပါတယ်။ အရူးအမူးကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေတဲ့ သဘော ရှိပါတယ်။ သူမရဲ့ အဆင်အခြင်ကင်းမဲ့တဲ့ မိဘတွေကလည်း သူမကို ကြိုက်သလို လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခွင့် ပေးထားလေတော့ သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ အချစ်ဟာ တိုးသည် ထက်သာ တိုးလာနေပါတယ်။ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူ ဘဝ ကတည်းက ဘာမဆို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးအဖို့ သူမရဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စမှာ ဘယ်လို အတားအဆီးမှ မရှိဘူးလို့ ထင်စရာပေပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ခက်တာတစ်ခုက သူမရဲ့ မိဘတွေပဲ။ မိခင်ရော ဖခင်ရော မျိုးရိုးဂုဏ်ကို အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ပြီး မာန်မာန သိပ်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ငွေကြေးဥစ္စာဓနကိုလည်း အလွန်မက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ သူ

မ နဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်သည် အထိတော့ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ မိန်းက လေးက နားလည်ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ လူ ကလည်း လူက ချောပေမဲ့၊ ဟန်ရှိပေမဲ့ အဆန်က မရှိတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်။ သူက စိတ်ကူးနဲ့ အကြွေးသာ ရှိတဲ့ အလယ်အလတ်တန်းစားထဲက လူဆိုတော့ မိန်းက လေးမိဘတွေက ဘယ်နည်းနဲ့ မှ သဘောတူမှာ မဟုတ် ဘူးပေါ့။ မိန်းက လေးကတော့ ဒါတွေကို အကုန်လုံး ဘေးဖယ်ထားပြီး သူမရဲ့ ချစ်သူနဲ့ နီးစပ်ဖို့ လောက်သာ အဓိက ထားတယ်။

ကျုပ်တို့ လူအနေနဲ့ လည်း အမှန်တကယ် ချစ် လာပြီဆိုတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ အရင်က ရှိခဲ့ တဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားဟာ မရှိ တော့ဘူး။ သူ့နှလုံးသားဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး။ သိပ်ကို နူးညံ့ လာတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ အလိုက်သင့် မျောပါသွား နေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ လှိုင်းပုတ်တဲ့ ဒဏ် ကြောင့် ကမ်းခြေမှာ သွားတင်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝဟာ လေလွင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ်မျိုးကို ဆိုက်သွားတယ်။

မိဘတွေရဲ့ ပိတ်ပင်တားမြစ်မှု ကြားကပဲ တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက် စာတွေရေးကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေ့စဉ်တွေ့ကြတယ်။ ပါတီပွဲတွေနဲ့ ကပွဲတွေမှာ လည်း ဆုံကြတယ်။ သွားရင်း လာရင်း အမှတ်မထင် ဆုံမိသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တွေ့ကြတာမျိုးတွေ ရှိသလို တ မင်ချိန်းဆိုပြီး တွေ့ကြတာမျိုး တွေလည်း ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ မိန်းကလေးက ကျုပ်တို့ လူကို သူမရဲ့ အခန်းမှာ လက်ခံပြီး တွေ့တဲ့ အ ဆင့်ထိ ရှိလာတယ်။

ဒေါက်တာဆော့ဘီးယားသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည် ။ သူ့ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်စများ ဖြင့် ပြည့်နေသည် ။ တစ်ချိန်က သိခဲ့ရ

သော ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်များ သည် သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်စေသည် မှာ ထင်ရှားသည် ။ ထို့နောက် သူသည် ပြောလက်စဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောသည် ။

ကျုပ်တို့ လူဟာ ညတိုင်း လပေါင်းများ စွာ ကြာတဲ့ အထိ ဥယျာဉ်အုတ်တံတိုင်းကို ဖက်တက်တယ်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က အသံဗလံကို နားစွင့်ပြီး တံတိုင်းရဲ့ တစ်ဖက်ကို ကျော်ခွဆင်းတယ်။ ကောင်မလေး အိမ်ထဲကို သူခိုးတစ်ယောက် ဝင်သလို ဝင်တယ်။ ဝင်တော့လည်း အစေခံတွေနေတဲ့ နောက်ဖေးဘက်တံခါးက ဝင်ရတာ။ အဲဒီတံခါးကို မိန်းကလေးက အသင့် ဖွင့်ပေးထားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတံခါးက ဝင်ပြီး စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်၊ ဒုတိယထပ်မှာ ရှိတဲ့ သူ့ချစ်သူရဲ့ အခန်းကို ရောက်ဖို့ လှေကားကနေတက်၊ အခန်းထဲရောက်သွားရင် သူ့ချစ်သူနဲ့ တစ်ညလုံးနီးပါးနေ။

တစ်ညမှာ တော့ သူဟာ ခါတိုင်းသွားနေကျ အချိန်ထက် နောက်ကျပြီး ရောက်သွားတယ်။ အိမ်ထဲမှာ အမှောင်ထုကလည်း ကြီးမားနေတယ်။ ချစ်သူဆီ မြန်မြန်ရောက်ဖို့ ကိုသာ ဆန္ဒစောနေတဲ့ ကျုပ်တို့ လူဟာ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲက ပရိဘောဂတချို့ကို ဝင်တိုက်မိတယ်။ ပစ္စည်းတွေဟာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လဲကျကုန်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ စာဖတ်နေလို့ ပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ခေါင်းကိုက်လို့ ပဲလား မသိဘူး၊ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သေးတဲ့ အမေလုပ်သူဟာ အသံတွေကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတယ်။

အမေလုပ်တဲ့ လူဟာ အိပ်ရာပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထွက်လာတယ်။ အပြင်ရောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အရိပ်မည်းမည်း တစ်ခုကိုလည်း မြင်ရော အိမ်ထဲကို သူခိုးဝင်နေပြီလို့ တွေးတယ်။

ချက်ချင်းပဲ အလန့်တကြားဖြစ်ပြီး သံကုန်ဟစ်အော်တော့တာပေါ့။ သူ့
အော်သံကြောင့် သူ့ယောက်ျားရော၊ အစေခံတွေပါ နိုးလာကြတယ်။ ကံ
မကောင်းရှာတဲ့ ကျုပ်တို့ လူဟာ သူ ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိတယ်။ သူ
ကို တွေ့ သွားလို့ သူခိုးတစ်ယောက်လို့ ထင်ရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။
သူ့ချစ်သူနဲ့ သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ကြတဲ့ ကိစ္စကို သိသွား ရင် သူ့ချစ်သူရဲ့ ဂုဏ်သိ
က္ခာ ကျတော့မှာ ကို မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့လည်း အမိခံရရင် သူ့ကို သူ
ခိုးလို့ ထင်အောင် ဧည့်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတချို့ကို
ကောက်ယူပြီး သူ့အိတ်ကပ်တွေထဲ ထိုးထည့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်
ခန်းထဲက စန္ဒရားကြီးရဲ့ နောက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ်။

ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းပြီး ပြေးဝင်လာကြတဲ့ အစေခံတွေက သူ့ကို
တွေ့သွားကြတော့ ဆဲဆိုရိုက်နှက် ပြီး ဖမ်းကြတယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့ကို
တရွတ်သီထိုးဆွဲခေါ်ပြီး အနီးဆုံး ရဲစခန်း ပို့ကြတယ်။ ရက်စိတ် ကြော
က်စိတ်နဲ့ မွန်ထူနေတဲ့ ကျုပ်တို့ လူဟာ အစေခံတွေ ပြုသမျှကို ငြိမ်ခံပြီး
ပါသွားရှာတယ်။ သူ့အမှုကို ရုံးတင် တော့ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်း
ချုပ်တည်းရှာတယ်။ သူ့ချစ်သူက ချိန်းလို့ လာတွေ့တာပါဆိုတဲ့ စကား
ကို လုံးဝ မပြောဘူး။ သူ့ရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ဘယ်လိုပဲကျကျ မိန်း
ကလေးရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မကျအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
သွားခဲ့တယ်။ သူဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့
ထောင်ကိုပဲ သွားခဲ့တယ်။

သူဟာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ခံစားပြီး ထောင်ထဲမှာ
ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရှာတယ်။ သူ့ချစ်သူ မိန်းမချောလေးအတွက် အနစ်နာခံ
သွားတဲ့ သူ့အဖြစ်ဟာ ကြေကွဲစရာပါ။ သေခါနီးမှာ တော့ သူဟာ သူ့ရဲ့
သေတမ်းစာကို သရဏဂုံလာတင်ပေးတဲ့ ဘုန်းကြီးလက်ထဲ အပ်ခဲ့ပါတ
ယ်။ ဒီသေတမ်းစာကို ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါလို့ လည်း

မှာ သွားခဲ့တယ်။ သေတမ်းစာထဲမှာ ဘယ်သူ့နာမည်ကိုမှ ထိခိုက် နစ်နာ
အောင် ဖော်ပြမထားပါဘူး။ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း အသေးစိတ် ရေးမ
ထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပေါ် စွပ်စွဲထားတဲ့ ကိစ္စဟာ မမှန်ပါဘူးဆိုတာ
သိသွားအောင် ရှင်းထားတဲ့ အချက်တွေ ပါပါတယ်။ သူ့ချစ်သူကို ကာ
ကွယ်ဖို့ အတွက် ဒီလောက် ကြီးလေးလှတဲ့ တာဝန်ကြီးကို သေခါနီးအချိန်
ထိ မျှီသိပ်သွားရှာတာပါ။

ဘာကြောင့် ရယ်လို့ တော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး
တွေးနေမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ သူ့ချစ်သူဟာ အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေး
တွေ မွေးလာရင် သူမရဲ့ သားသမီးတွေကို စည်းကမ်းတင်းတင်း
ကျပ်ကျပ်နဲ့ ဘာသာတရားကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ လူတွေ ဖြစ်လာ
အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆနေမိတဲ့ အတွေးပါ။

The Thief
by Guy De Maupassant

* * * * *